



Luxembourg, 25 januar 2024

## PRESSEMELDING 01/2024

### Dom i sak E-2/23 *A Ltd v the Financial Market Authority (Finanzmarktaufsicht)*

#### VURDERING AV EGNETHETEN TIL EN FORESLÅTT ERVERVER AV ET FORSIKRINGS- ELLER GJENFORSIKRINGSFORETAK

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Klagenemda for det liechtensteinske Finanstilsynet (*Beschwerdekommission der Finanzmarktaufsicht*) om tolkningen av Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/138/EF 25. november 2009 om adgang til å starte og utøve virksomhet innen forsikring og gjenforsikring (Solvens II) («direktivet») og Europaparlamentets- og rådsforordning (EU) nr. 1094/2010 24. november 2010 om opprettelse av en europeisk tilsynsmyndighet (Den europeiske tilsynsmyndighet for forsikring og tjenestepensjoner («EIOPA»)) («forordningen»).

Saken for Klagenemda gjelder en klage fra A Ltd over en avgjørelse fra Finanstilsynet, der Finanstilsynet motsatte seg A Lts foreslåtte erverv av alle aksjene i Z AG, et aksjeselskap etablert iht. Liechtensteins lov og lisensiert til å drive livsforsikringsvirksomhet. Finanstilsynet var spesielt bekymret for om Z AG ville være i stand til å overholde og fortsette å overholde de relevante tilsynskravene med C som den endelige aksjonæren i A Ltd og indirekte også eneaksjonær.

Den anmodende instansens første og andre spørsmål handlet om tolkningen av kriteriene for vurderingen av en melding av et foreslått erverv etter bokstav a og c i direktivets artikkel 59 nr. 1. Når det gjelder bokstav a i artikkel 59 nr. 1, fant domstolen at «omdømme» til den foreslåtte erververen refererer til både integriteten og den faglige kompetansen til en foreslått erverver. Domstolen fastslo videre at direktivets artikkel 59 nr. 1 må tolkes slik at den ikke er til hinder for at en nasjonal tilsynsmyndighet i sin vurdering av kriteriet fastsatt i bokstav c tar hensyn til enhver nødvendig tilførsel av midler fra en påtenkt erverver, for eksempel en bankgaranti eller tilgjengeliggjøring av midler på en klientkonto som forsikringsforetaket til enhver tid kan trekke på.

Ved sitt tredje spørsmål spurte den anmodende instans om hvordan «rimelig grunn» i direktivets artikkel 59 nr. 2 skal tolkes. Under henvisning til strukturen, konteksten, samt bestemmelsens lovgivningsmessige historie, fant domstolen at begrepet «rimelige grunner» i artikkel 59 nr. 2 ikke krever sikkerhet for at kriteriene fastsatt i artikkel 59 nr. 1 ikke vil bli overholdt.

Den anmodende instansen ønsket også veiledning om hvorvidt en erklæring fra en kompetent myndighet etter artikkel 16 nr. 3 i forordningen om å gjøre sitt ytterste for å overholde retningslinjer har en bindende virkning for domstolene i en EØS-stat slik at også de er forpliktet til å gjøre alt for å overholde slike retningslinjer. Domstolen slo fast at de felles retningslinjene utstedt av EIOPA, som saken gjaldt, ikke er en rettsakt innlemmet i EØS-avtalen og derfor ikke i seg selv er bindende for avtalepartene etter artikkel 7 i EØS-avtalen. Domstolens svar på det fjerde spørsmålet var følgelig at erklæringer i henhold til artikkel 16 nr. 3 i forordningen ikke har en bindende virkning for domstolene i en EØS-stat. Det er imidlertid opp til domstolene i en EØS-stat å ta slike retningslinjer i betraktning når de løser forelagte saker, særlig når disse retningslinjene er ment å supplere bindende bestemmelser i EØS-retten.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på EFTA-domstolens nettside, se [www.eftacourt.int](http://www.eftacourt.int).

Denne pressemeldingen er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.